

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po dogovoru, sicer pa po 4 kr. vrsta.

Vse one čast. p. n. naročnike, katerim smo danes pridjali nakaznice, prosimo prav uljudno, da blagovolé poslati naročnino vsaj do dne 30. t. m., ker drugače jim bode list ustavljen.

Upravništvo „Brusa“.

Poskočnice po nemškoštirski obliki.

Zbrenkal Krivonožec.

I.

Mačka po shrambah
Miši lovi —
Deva po fantih
Obrača oči

II.

Bolé kosti nas po pretepu —
Dijak ima pa kačo v žepu!

III.

Škrjanec na polji
Sladko žvrgoli —
V gostilni mi krokar
Brez novcev sedi.

IV.

Na vejici hrasta
Hrošč majski sedi —
Zaljubljeno deve
Zmir gleda komi!

V.

Dihur je kmetiču
Piščanca prevzel —
Mladenič pa brke
Prav rad bi imel.

VI.

Po noči se mačji
Razlega mi stok —
V kavarni pa vedno
Igrá se tarok.

VII.

Čevelj pač težko
Nov se obuje —
Deklica fantu
Smodke kupuje.

VIII.

Zjutraj že zgodaj
Solnce posije —
„Durak“ igrajte
Brez goljufije!

IX.

Po noči po strehah
Mi maček toguje —
Mladenič pa pesni
Zaljubljene kuje.

X.

Saharo brez peska
Si misliti ni —
Pijanec od daleč
Po vinu diši.

XI.

Hodijo pridno
Vrabci v prosó —
Ženske najrajše
Kavo pijó.

XII.

Po noči pač vsak
Je človek zaspan —
In v vek kandidat
Ostane Kalan!

Makrobiotika.

Način podaljšati ali prikrajšati si življenje. Po dr. Vilj. Hufelandu, predelal Vinko Lapajne.

Četrty dodatek.

Kakor gotova sta pila Rom in Rem rum ko sta sezidala Rim, tako gotovo se nesem nadejal, da bode kedaj Hufelandova Makrobiotika bôla koga v oči.

Neki „Palček“ — duševni gotovo, ako ne i telesni, očita meni v „Slovenci“ 26. p. m. brezversko pisavo in

se zaganja ob jednom tudi v „Brusa“. Srd svoj opravičuje s tem, češ: Ako se psu na rep stopi, tudi zacvili. No, jaz se ne spominjam, da bi bil kedaj stopil Vam na rep. Že mogoče, da ste mi prišli med noge in sem Vas prezrl vsled malenkosti Vaše. Meni ne more nobeden

stopiti — na kurje oko, ker ga nemam. Odstranite si torej občutljivi Vaš rep in ne primerjajte se v drugič psu. Človek, ki je v tako srečnem položaji, da ima v prvič balzak, v drugič čas po dnevi valjati se po njem, moral bi imeti pač bolj animalične fantazije.

Seveda, na balzaku preganjajo človeka bolj neumne misli, kakor nas kmete, ki smo zadovoljni z zapetkom. Za danes Palčka s palčko, v drugič z — loparjem.

Zadnji čas sem dobil mnogo zahvalnih pisem od naročnikov „Brusa“ ki so vsled Makrobiotike moje dosegli visoko starost. To me veseli! Hvala lepa!

Za danes podam častitim bralcem nekaj domačih zdravil, koja se smejo rabiti le za največo silo in le v tem slučaju, ako zdravnika ni prav hitro, ali pa da bolezen izbruhne nepričakovano hitro: Dobro je, če si slednji nakupi navedena zdravila in si napravi tako domačo lekarno. Kot zdravilo se rabi najbolj sladkor. Sladkor je dober za otroke in za gliste, toda v zvezi s santoninom jim — glistam, ne ugaja. Sladkor se rabi tudi za razne močnate jedi. Sladkor se dobiva sicer tudi v lekarni, toda svetujem vsakemu, da ga kupi v prodajalnici, kjer je ceneje.

Jesih je jako potrebno zdravilo. Ako je kdo omotičen, drgne naj se mu nos z jesihom, toda nos ne sme biti bakren. Jesih je tudi dober za salato.

Mleko in milo sta sredstvi zoper otrovanje. Kdor je otrovan, pije naj mleko, v kojem je razpuščeno milo, toliko časa, da likviduje. Mleko je dobro za žejo, milo pa za perilo. Tudi jesih, mleko in milo kupi naj se v prodajalnici in ne v lekarni.

Smetana je dobra za otekline in na kavi. Z živim srebrom zdravi se navidezno mrtve. Rabi se tudi za Termo in Baro-vatle, pardon, po novem: metre.

Pelin je dober za pokvarjen želodec; sicer pa ni dober.

Kiselica je dobra za oči.

Bob in česenj sta dobra za glavobol. Uživati pa hipohonder ne sme boba, niti česna, ker prvi napenja po drugem pa se mora solziti. Česenj in bob prouzročita torej jok in stok.

Med je dober za čebele in otroke. Z medom ozdravi se oslovski kašelj, ako se primeša med medvedovo mast.

Brinovo olje je dobro za otekline in mazilo želodca „šnapsarjev“ — od znotraj.

Mandeljni (Mandulae amarae) so za potvice in srčne bolezni.

Pehtran zavzema prvo mesto mej zdravili in je to, kar je Mahnič (sedaj 31krat v „Brusu“) mej pisatelji.

Fige so dobre v pokvaro želodca. Fige so trojne: sveže, suhe in k Zadnje neso za rabo.

Sol je zmerom dobra pri hiši. Rabi proti bljuvanju krvi.

Roženkravt, nageljček, rožmarin je dober za — šopke.

Navedena zdravila so najpotrebnejša, koja mora imeti vsak pri hiši. Druga kakor: vijolčno olje, goršica, lopatka, gartrožno olje, pungras, čmerika, neso tako potrebna.

Toda namen Makrobiotike ni lečiti bolezni, temveč dajati navodé, kako se varovati bolezni.

Najbolje se obvarujemo bolezni, ako se utrdimo. Utrditi morajo se vsi organi naši: pluća, srce, možgani i. t. d. Vender nema vsak človek jednako razvitih organov: jeden ima zdrava pluća, a slabe možgane, drugi ima malo jeter, a veliko srce. Organične napake se na-

vadno podedujejo. Kakor smo podedovali smrtni greh, tako se podeduje n. pr. tuberkuloza, izrastki. Gledati se mora na to, da si torej dotične dele utrdimo. Kdor teško sope, ima slaba pluća; komur srce hitreje bije, ako zagleda deklico, ima srčno napako; komur jedi „nazaj hodijo“, ima slab želodec; kdor izpije brezuspešno steklenico Rakoczyjeve vode, ima slaba čreva; kdor nema cele noge, ima zlomljeno; kdor je premajhen n. pr. Palček mora se ga potegniti — najbolje za ušesa. Jedno najbolj razširjenih boleznij je tuberkuloza. Simptomi tuberkuloze so: Bleda lica (izjemši pudrana), teška sapa (deset kil vsak kubikmeter), kašelj (izjemši kašelj v zadregi pri damah), potenje (izjema sedaj, ko se poté tuberin netuberkulozni). Če se ima včasih rudeče le jedno lice, je tudi simptom tuberkuloze. (Izjema po zaušnici, ali resp. naličnici). Kdor ima te simptome, varuje naj se v prvej vrsti piti preveč vode, premalo vina, spolne ljubezni, sedenja (posebno škodljivo deklicam, ako obsejijo). Najboljši preservativ proti tuberkulozi je dobra hrana in smrt.

Druga zelo razširjena bolezen sosebno mej diurnisti, comptoiristi, loteristi, humoristi, pisatelji, je zlata žila (haemorrhoidi). Jaz n. pr. nemam druge zlatnine pri sebi, kakor zlato žilo. Zlato žilo se podeduje. Ako ima cela družina zlato žilo, reprezentuje to velik kapital. Najbolj razširjene so zlate žile v Kaliforniji. Simptomi „zlate žile“ so: teško prebavljanje v sedalu, napetost, ogibanje vsega, kar ni zlato, posebno tacega, kar se ne sveti. Take osebe ne smejo piti čaja, vina, čokolade, vode, žganja in piva; varovati se morajo mesenih jedil in mislij, močnatih jedil in sočivja. Želodec in čreva morajo biti vedno prazna. Hipohondrija in histerična bolezen se dobi, ako se prezgodaj obiskuje brezverske šole in bere pohujšljive romane. Historične ženske bile so že v starem veku. Kar sem povedal gledé dijete o zlati žili, velja i o histeriji in hipohondriji. Najbolje upliva sprehod in ježa (ne na Pegazu). Nevarna zdravju je i kap. Taki ljudje, ki imajo prekratek vrat, so v nevarnosti — nositi morajo vedno kapo.

(Dalje prih.)

Pogojna rešitev.

Prvi turist: Pomagajte! pomagajte!

Drugi turist: Prosim, kaj ste, ali konservativec ali liberalec?

Mej vrabci na strehi.

Prvi vrabec: Živ, živ! Nemščina je vender silno potrebna.

Drugi vrabec: Zakaj tako misliš? Ali morda zato, ker je mestni šolski svet Ljubljanski predlagal, da se za nemško šolo napravi še tretji razred, akoravno ima šola samo 86 učencev?

Tretji vrabec: To je res čudno. No pa deželni šolski svet je stvar prav pravilno rešil in predlog odbil. Zato: Živ, živ!

Prvi vrabec: Ne, zaradi tega ne. A čital sem te dni „Eingesendet“ v Ljubljani, ki so ga skrpali gospodje Hintner, Pessiack, Belar i. t. d. Zaradi tega se mi znanje nemščine zdi potrebno.

Drugi vrabec: „Eingesendet“ bil je vender nemški pisan.

Prvi vrabec: Seveda! a kakó? Vse tako pusto, prisiljeno in brez vse logike. In če suplent Hintner, cand. prof. Belar in uradnik Pessiack, ki so vsi trdi Nemci, ne znajo bolje pisati, kaj naj mislim o družih?

Tretji vrabec: Meni pa vse kaj drugega roji po glavic. Rečeni gospodje govorili so o neki „Würde“. „Za počt!“ Taki možje še o svoji „Würde“ govoré. Jaz sem videl in čul vso njihovo „Würde“ v dotični noči.

Prvi in drugi vrabec: Ho, ho! Povej, hitro povej: Živ, živ!

Tretji vrabec: Sfrčal sem bil tis to noč v Šelenburgove ulice. Saj veste, da imam ondu nežno znanje. Rad bi bil napravil „nedolžno podoknico“, kar začujem močno kričanje na ulici. Pomaknem se malo izpod strešja in kaj vidim?

Prvi in drugi vrabec: Kaj, kaj?

Tretji vrabec: Hintner & Co. stali so okolu svetilke, katerih je bilo zaradi polaganja cevij za vodovod nekaj ondu nastavljenih. Peli so neko čudno pesem, jaz je ne poznam, a menim da je bila tista, o katerej se v nemški basni čita: „So ein Lied, das Stein erweichen — Menschen rasend machen kann“.

Prvi vrabec: So li dolgo peli?

Tretji vrabec: Dokler ni prišla policija, ki jih je prijela.

Drugi vrabec: Kako je pa to bilo? Prav radoveden sem.

Tretji vrabec: Zanimivo! Ko jih je policija prijela rekel je jeden izmej njih, Pessiack: „Wenn ich meinen Säbel hätte, würde ich ihnen schon zeigen!“

Prvi vrabec: To je pa vender preveč! Morda nesi dobro čul?

Tretji vrabec: Prav izvrstno sem čul. Saj se je to celo pri obravnavi pri policiji konstatovalo in mestne straže nadzornik g. Bertolo je pri tej priliki dejal! „Glauben Sie, dass unsere Polizei ruhig zugeschaut hätte, wenn Sie mit dem Säbel auf sie losgeschlagen hätten?“

Prvi vrabec: Vedno zanimiveje. Le dalje!

Tretji vrabec: Najbolje še pride. Isto noč bila sta oba „Schubzimmra“ polna, v jednom bila je naša elegantna družba, v drugem pa „cipe“.

Drugi vrabec: Ki nam pa neso nič v rodu.

Tretji vrabec: Nič, prav nič! A pričel se je v obeh „salonih“ velikansk koncert, z „mešaním zborom“. Ko je „Herrensängerriege“ začela popevati, unela se je tudi „Damenriege“ in petje bilo je še bolj glasno, kakor če je kacih dvajset naših na jednom drevesu. Pevci in pevke pozabili so popolnoma, da so v „Schubzimmer“ in peli naprej, zdaj vsi vkupe, zdaj vsaka družba záse, dokler se ni jetničarju zdelo preveč. Prepovedal je pevkam, da

ne smejo več peti, kar je pa „cipe“ zelo razkačilo, kajti kričale so: „Na, die Herren dürfen singen, wir aber nit?“

Prvi vrabec: No dalje, kaj je bilo še potem posebnega?

Tretji vrabec: Nič več. Ob 4. uri zjutraj so še peli. A vesta, bilo je vedno isto „žinganje“, da je že meni presedalo, akoravno tudi jaz nemam velicega repertoira. Šel sem spat.

Drugi vrabec: No, kaj pa v jutro?

Tretji vrabec: No v jutro gnala me je res radovednost zopet na rotovž. Ob 9. uri bila sta še oba „Schubzimmra“ zaprta in izmej „cip“ čul sem glas: „Na, die Kanzlei ist schon beim Teufel!“ Ob 1/2 10. uri so se gospodom vrata odprla. Kaj se je potem zgodilo, sta že čula in čitala.

Prvi vrabec: Da, čul in čital! A meni se vsa stvar vender malo čudna zdi.

Drugi vrabec: Kaj čudna? Kdor moti nočni mir, ne zasluži družega. Red mora biti.

Prvi vrabec: Prav imaš. A pomisli: 1886. l. bili so 4 pevc, ki so gospici J. za god peli podoknico, obsojeni vsak na 3 gld. globe.

Tretji vrabec: Kje? Pa vender ne v Ljubljani.

Prvi vrabec: Seveda pri mestnem magistratu Ljubljanskem? Sedaj pa je isti magistrat osmorico zaradi razgrajanja, kalenja nočnega miru in ker na večkrat en opomin neso nehali kričati, obsodil vsacega na jeden goldinar globe.

Drugi in tretji vrabec: Čudno, zares čudno! Hvalimo Boga, da smo vrabci in da nam s paragrafi ne morejo do živega.

Vsi: Živ, živ, živ! (Odleté.)

„Glej možiček, skoro vse dame so že v kopelih in letoviščih, samo jaz še doma tičim!“

— „Draga golobica, letos so prepičili dohodki, kupčija slaba.“

„Umazanec!“

— Jaz umazanec? Potem moram pa jaz v kopel, ne pa ti!“

Narodna pripovedka.

O slovenskem mestu Č. se pripoveduje:

Ko je hudič Kristusa skušal, kazal mu je, kakor znano, ves svet, le mesto Č. se ni videlo, ker ga je hudič s svojim repom zakrival.

„Zakaj pa ta kraj z repom zakrivaš?“ vpraša Gospod. Mesto Č. si je „moja stara mati za kot izgovorila“, odvrne hudič.

Izidorja Muzloviča premišljevanje.

„Pri nas na Kranjskem kliče zdaj vse: Mir, mir!“ Tako pišejo gosp. Kalan v svojem glasilu, v „Domoljuba“ 15. štev. V 16. štev. pa pravijo g. Kalan gledé miru: „To želja ima gotovo vsak pravi rodoljub, a izpolnila se bo ta želja le tedaj, ko se bodo vsi naši časnikarji postavili v svojem javnem delovanju, pisanju in govorjenju na tisto podlago, na kateri v lepem miru deluje družba Ciril-Methodova, namreč na katoliško-narodno podlago.“

Tako so napisali gosp. Kalan in dobro se jim je zdelo pri srci, da so kar smehljaje pogledali se v zrcalo, kajti mislili so si: „Zmisljal sem jim sled.“ Na „Domoljuba“ nihče mislil ne bode, dasi smo mi v njem prav po fantovsko razsajali. Zato sem pa iz posebne previdnosti še dejal: „Ko se to zgodi, potem bo med Slovenci mir; dokler se pa surovo in brezvestno ruje zoper vero, cerkev in duhovnike, dokler nekateri naši časniki smešijo, kar je katoliškim Slovencem najsvetejše, namreč resnice sv. vere, za katere smo pripravljeni umreti, dotlej ne bo miru in ga ne sme biti, ker tak mir bil bi narodova smrt!“

Gospod Kalan naj mi blagovoljno dovolé nekoliko opazek. Prvič jim prav nič ne verujem, da bi hoteli za resnice sv. vere umreti, saj bi tudi škoda bilo tako lepo rejenega in še mladega gospoda. Torej le o smrti ne govoriti, dokler tako dobro „gleštajo“ svojega notranjega človeka in svoj „Kapäuner-Friedhof“.

Drugič pa morajo, častivredni gospod Kalan, kadar obrekujejo „nekateré naše časnike“, tudi povedati, kdaj in kje se je to zgodilo, kdaj in kako se je rovalo zoper vero, cerkev in duhovnike, kdaj zoper resnice sv. vere. Častivredni gospod Kalan ne smejo misliti, da je svet še tako neumen, da jim bode vse verjel. Z nekoliko polemike proti kacemu praepotentnemu kapelanu se proti veri prav nič ne greši, in ako se kritikujejo posamični izrodki, to še nikakor ni naperjeno proti vsej duhovščini. To sicer sami dobro znajo, kaj ne gospod Kalan? Saj so se v Kranji do dobrega prepričali, da večina duhovščine, drugače misli, kakor Oni.

V bodoče prosim torej, da nataknejo drugo vabo na svoj trnek, sicer ni žabe ne vjamejo. O smrti naj pa ne govore, prosim Jih! Saj že Mahničü kaj tacega nobeden ne veruje, ampak se mu vse smeje, kaj pa še Oni? Kdor je tako silno váse zaljubljen, kakor Oni, tak brani se smrti z vsemi štirimi, ne pa da bi se hotel peči na ražnu, kar je ne le po zakonu prepovedano, marveč bi bilo tudi neokusno. Torej z „mučeništvom“ le na Stari trg k „tandlerju“!

Ko sem za danes z častivrednim gospodom Kalanom kapelanom in „urednikom“ gotov, govoriti mi je z enim njegovih tovarišev par besed. Vem, da bode zopet ogenj v strehi, da bodo dvorni, škofovski, mestni in predmestni kapelani zopet pokonci. A ne morem drugače, oni so začeli, jaz le odgovarjam.

Tem gospodom pač ni ljubó, ako jaz in moj prijatelj obiskujeva propovedi po naših cerkvah, najmenj pa jim ugaja, kadar pridem k kaki posebni slavnosti in često se dogaja, da se ropota proti meni z lece in se zaganzajo v me, češ, to je brezverec.

Gospodom na leci je položaj ugoden, ugovarjati se jim ne more in ne sme, a zaradi tega naj ne mislijo, da ljudstvo nema svoje sodbe. Prav dobro razločuje, kdaj se na leci otrobje vežejo, kdaj pa propoveduje prava božja resnica. Tako n. pr. so verniki pri sv. Jakobu, ko je predzadnjo nedeljo g. novomašniku Lud. Šifrerju propovedoval mestni župnik g. Rozman, s propovedjo bili jako zadovoljni. Gosp. govornik ubral je pa tudi pravo struno in naglašal, kako Slovenci ljubijo svoje duhovnike in kako jih časté. Mislil sem si pri tej priliki: Dobro jo je gosp. govornik pogodil. Narod naš časti in ljubi duhovnike, če le neso Kalani.

Zadnjo nedeljo, ko je bila Levstikova slavnost v Laščah, šel sem na novo mašo g. Šiške („Tinčkovega“) k sv. Petru. V neznosnej vročini čakal sem propovedi in bil veselo iznenaden, ko stopi na leco dvorni kapelan Šiška, odbornik c. kr. kmetijske družbe menda zaradi svojega delovanja „v vinogradu Gospodovem.“

Vesel sem bil g. Šiške na leci, češ, zdaj boš iz obližja „kapitëna“ naše škofije (tako ga je govornik v svojem govoru imenoval) izvedel pravi smoter krščansko-katoliške modrosti. Oh, kako sem se opekeli! Propoved trajala ni nič manj kakor sedem četrt ure, ves čas pa ni bilo o drugem govoru, kakor o sovraštvu do duhovnikov, kako jih napadajo nekateri listi, v katere pišejo članke le ljudje, od katerih bi se z gnusom odvrnil vsak Slovenec, potem pa zopet o sovraštvu proti duhovnikom „cum gratia ad infinitum“.

Za Boga svetega! ali res nemate drugega predmeta za svoje večinoma kmetske poslušalce? Ali je pa morda silna vročina 25° R. tako silno uplivala na Vas, da Vam je strast tako vzrasla? Da je bil pokojni Janez Zlatoust Pogačar pri tej propovedi, obžaloval bi bil, da je g. Šiško naravnost iz semenišča vzel za svojega dvornega kapelana.

Gospodje kapelani! bodi Vaše ime Kalan ali Karlin, Lesar ali Šiška, verujte mi, da ste na popolnoma napačnem potu. Vi hram božji zlorabite in ljudstvo to čuti. Zato bode imeli tem menj upliva, čem več bode jednacij hujskajočih propovedij, kajti vsak otrok ve, da Kristus ni učil niti sovraštva, niti hujskanja, ampak ljubezen, Vi pa delujete baš obratno. „Na njih sadu jih bode izpoznali“.

Z Bogom! za danes.

Drobne vesti, a nezajamčene.

V Trnovem pri Ljubljani živi tako močen mož, da samega sebe čez streho vrže.

Kapelan Kalan je uredništvo „Brusovo“ tožil zaradi razžaljenja časti, obrekovanja itd. Prva obravnava bode dne 32. februarja ob 13. uri zvečer. Kalana bode zastopal slavni dr. Vencel Grdoba.

Samojedi so kapelana Karlina in Kalana imenovali svojima častnima rojakoma. Posebno odposlanstvo prinese diplomi, natisnjeni v staro ribjo mast.

Profesor dr. Binder je zaradi svojega ultranemškega političkega delovanja v disciplinarni preiskavi.

V Zagorji, Trbovljah in Hrastniku je strajk končan. Družba pokazala se je jako veledušno. Delavcem zvišala je sedanjo (mej strajkom) mezdo za 100% in dovolila prosto stanovanje izven njenih poslopij. Petrolje sme vsakdo žgati, kdor ga ima in tistih delavcev, ki pri kmetih mlatijo, ne bodo zaprli.

Za prenočišče nemate?

Hm, hm! A prosim Vas, kako moreti biti tako lahkomišelni, da potujete brez denarja.

Slavno uredništvo „Brusa“

v Ljubljani.

Z ozirom na notico „Iz Radovljice“ v 15. številki „Brusa“ Vas prosim, da izvolite v prihodnji številki priobčiti popravek, da jaz letos od davčnega urada v Radovljici zaradi zaostalih davkov nisem bil niti opominjan, niti eksekviran, da torej ni res, da bi bila meni po imenovanem uradu kaka krava prodana in da bi jo bil moj hlapec kupil.

Na Ljubnem dne 9. avgusta 1889.

Janez Cvenkelj

potrdi zgorenje Jugel, župan (t. j. Jugele)

Mestna hranilnica Ljubljanska.

To je krasen zavod, nadobuden, žal, da ga še nimamo. Delamo ga kakor očak Noe barko, vleče se kakor kurja čreva in kadar se vpraša, kdaj se bode odprl, vselej isti odgovor: Dolgo čakaj, bo kmalu!

V Celovci že mislijo, da je „ravs in kavs“ kriv, da hranilnice še ni, a to mnenje je neosnovano. Brez „ravsa in kavsa“ n. pr. tudi reorganizacije mestnih uradov še ni, dasiravno je 15. dan aprila že davno preteklo.

Zakaj mestne hranilnice Ljubljanske še ni, to je globoka tajnost, kakor sv. Trojica, s tem razločkom, da se bode ta tajnost vendar kdaj pojasnila. Za sedaj pa je mestna hranilnica res podobna sv. Trojici. Kakor sv. Trojica nema začetka, tako tudi mestna hranilnica doslej še ne. Ali bode tudi tako brezkončna? O sv. Trojici čital sem na znamenji na Gorenjem Štajerskem:

Oben spitzig, unten breit,

Vivat! hoch Dreifaltigkeit!

o mestni hranilnici Ljubljanski pa bi se smelo reči:

Le počasi, saj je „cajt!“

Živio „Pater — Langsam — keit!“

Drobiž.

A. V čem sta si podobna Šišenska šola in deželni muzej „Rudolfinum“?

B. Oba sta že sedaj premajhna.

V nekem zavodu prašal je učitelj gojenca:

Katere zobé dobimo najkasneje?

Odgovor je bil: Paichel-ove.

On: Kaj bi vi storili gospodičina, ko bi vas kdo objel in poljubil?

Ona: Zarudela bi do ušes.

Pesnik: Zvezda življenja mojega! Kako srečen bi bil, ko bi mogel s teboj bivati v tej tihi koči! Ne menjal bi niti s kraljevo palačo!

Kmet: Poslušaj starka, gospod tam-le se menda ženi in bi rad kupil najino kočo. Jaz mu jo bom že zasolil, ker mu tako dopada!

„Spomenska knjiga v Kruljačevj gostilni“.

(Konec.)

Mnogo je taci podpisov, ki se gibljejo v širokem tiru citatov, kakor:

„Kumek moj dragi, rad se napij,
Dugo nas nebu, sad' se navžij!“

ali pa:

Kol'kor kapljic, tol'ko let
Bog nam daj na svet' živeti!
„Puna srdca, pune čaše,
Neka živi, što je naše!“ i. t. d.

Z veseljem pa konstatujemo, da je večina izvirnih. Na strani 44. čitamo:

Veseli prijatli pri Tvojem vinu
Ostali mi bodo vedno v spominu!

Ker pa je dotičnik bil že pravni praktikant, si ni mogel kaj, da ne bi dodal še neizogibne uradne opazke:

Noč, mačke in merkvice bežali so pred povodnjo, —
Ko žabe poskakal' bi b'li v povodenj, če v njej Tvoj bi bil vin.

Zatem čitamo:

Ej nema lepše tice od krmače
Kada so joj od kupusa krila
I da je tome jošter oka vina
Živio bi hiljade godina.

Slava vina in vinske trte opeva se raznimi načini zdaj prav kratko, lapidarno, zdaj gostobesedno po dotičnika individualnosti. Severni Slovan, ki se je morda stoprav na Dunaji seznanil z vinsko kapljico, je kratkih, besedij. Dovolj mu je:

„W winie prawda!“

Drugi, ki so se posvetili filologiji, poskušali so se v latinščini in grščini ter v teh jezicah izražati svojo vinsko modrost. Jeden uči:

„Nunc est libendum, nunc vino
pellite curas-krokarji!“

Pri drugih čitamo: „Carpe diem!“ „ὄϊνος — ὄϊνος“ — „In vino veritas!“ Dum vires annique sinunt, indulge bibendo! — in jednake opazke, ki neso nove, a se rado navajajo.

Za njimi se oglašja zopet Latinec:

„Vita caerulens sicut fumus est,
Sors huc et illuc iactat iniqua nos;
Idcirco mortem pertimescat
Saecula in omnio non — crocarus.“

Jako kratko obrisan je duševni položaj v besedah: „Krok — sok — stok!“ — „Prvikrat, a ne zadnjikrat“, ali pa „Pij, pij, plačej, pa pejd!“, nekako liberalno zasukane pa besede:

Et pro rege et pro papa
Bibo vinum sine aqua
Et pro papa et pro rege
Bibo vinum sine lege.

V „spomenski knjigi zastopan je tudi nežni spol slovenski. Jedna gospodična peva:

Slovenka sem, srce gori
Za domovino majke Slave.
Bog rodne brate naj živi,
Povzdigne jih do — slave!

druga dama pa je zapisala:

Narodna umetnost,
To je moj ponos;
Narodu slovenskemu
Živim jaz skozi in skozi.

Jeden umetnikov naših pa je zapisal tako:

Najbolj proslavlja narod svoj,
Umetnost kdor neguje;
Umetnikov množiti broj,
Srcé mi ukazuje.

Pevec, dobro poznat kot „basso profundo“ zapel e prav flegmatično in po domače:

Sami Slovenci, prav veseli
Smo tukaj skup sedeli.
Misli sem, da sem v Šiški
Pri čvičku in pri piški;
Zatorej se ne bo nihče čudil,
Da sem „Othella“ jaz zamudil.

Resno a ljubko čitajo se stih:

Čez dolgih osem let
Kruljače, — vidi se spet!
Prijetno je pri tvojem vini
A lepše je še — v domovini!

Nekateri stih so zelo poskočni, pisani v mladeniški iskrenosti. zatorej vsem tukaj ne more biti mesta. Če n. pr. čitamo:

Presveta vera nas uči,
Da tri poslednje so reči:
Nebesa, vice in pekel.
V jedno bode vsak prišel.
Če jaz bi si voliti smel
Najrajše to-le bi si vzel:
Ostal bi večno tu na sveti —
V Kruljačevi bi pil ga kleti.

Kakor ta pesnik pri peklu ni spoštoval srednjega spola, tako tudi njegov drug Pegazu dopušča presvoboden skok, pevajoč:

O fons Bandusiae
Kjer se pije ino jé,
Kjer se kroka po stari navadi
Torej fant pij, jej in ne stradi!

„Reim dich, oder ich friss dich!“ Sploh je krokarji posvečenih premnogo stihov in nekdo se je celo podpisal kot „Anton Multibibus utriusque vini et cerevisiae candidatus.“

Zastopan je vmes tudi nemški „Klapphorn“, kateremu v slovenščini niti imena ne vemo. Slove pa tako:

Žene, otroci, „prst čez usta“,
„Racke, racke“, se fajn hrusta;
Krakovci so karfa vjeli,
Mi pa smo — zmirom veseli.

Sicer pa brez kritike tudi ni bilo. Ko je nekdo poskušal se v heksametrih, dostavil mu je „trezni Ivan“ hitro opazko. „Bejž' no, bejž' Janez, kaj delaš heksametre“, a ko je nekdo drugi napisal tri vrste v francoščini, dobil je takoj zaplato: „Francoščine pa ni treba!“, kakor je tudi nemščina bila strogo zabranjena.

Politikovalo se v knjigi ni, samo letos na veliko noč so po nemarnem imenovali Taaffeovo ime, rekoč:

Veliko noč smo tukaj praznovali, —
Kedaj veliki dan nam bo napočil,
Tegà še nikdar nismo znali,
Tegà nam Taaffe do sedaj še ni sporočil.
Veliko noč! — Bog daj nam mnogo spanja!
V jutro — Bog nas varuj mačkovanja!

Navedli bi lahko še par beležk, a nekatere so prerezke, takoj prva („Evviva —) celó robata, nekatere pa tudi brez prave soli, zato dodamo še konec. Letos na Vnebohoda dan zaključila se je knjiga „protocollariter“ z besedami:

Danes, ko se poslavljamo s to gostilno, spominjamo se prekrasnih uric, prežitih tu, ter želimo, da bi naraščaj naš, naj se shaja, kjer koli hoče, gojil idejale, kateri so nam bili in nam bodo vedno sveti. Geslo nam torej na večno bodi:

„Zvesto služimo sveti domovini!“

Nekoliko ob opatu Wretschku.

Odkar je zatisnil oči „najboljši škof“ na Slovenskem, ziblje se opat vitez Wretschko vedno v sladkih sanjah, da bode on imenovan škofom lavantinskim.

Nekdo mu je v šali celo čestital, češ, da mu škofova palica ne more oditi. Opat Wretschko je v svoji apostoljski pohlevnosti odvrnil:

„Na, ein oder zwei Jahre möcht' ich schon zieh'n!“

Interesantno je to, kako opat Wretschko razlaga, zakaj mu je nadškof Eder tako gorek. To bilo je tako:

Ko je vladika Stepischnegg umrl, peljal se je opat Wretschko k pogrebu in se v Mariboru s fijakerjem vozil v mesto. Prišedši pred škofijo, šlo je kar od ust do ust: Der Abt von Cilli ist da! In generali in častniki so kar tekmovali, kdo mu bode prvi roko stisnil.

Ko je pa prišel nadškof, se nihče nekda niti ganil ni. — Od tod tolika žarljivost!

Tudi svoj program je opat Wretschko že določil, ko bi bil škofom imenovan.

Rekel je: Pognal bi najprej vse profesorje, potem bi suspendoval dr. Gregoreca v Novicerkvi, za njim Čagrana, naposled pa vse kapelane, ki slovenskim listom dopisujejo.

Sedaj opatu Wretschku ne treba nič družega več, nego da bode skoro imenovan škofom lavantinskim. Dolej pa so gg. dr. Gregorec, Čagran in vsi kapelani še lahko brez vseh skrbi.

Paberki iz „Domoljuba.“

Številka 16. ima zopet zanimivega drobiža. Strela je zopet „umorila Franco Karlinovo“, bilo je pa tudi družih nezgod:

Anton Curič se je vtopil, pomočnik Klema je v vodi smrt našel, neka rejenka je vtonila, dninar Šafarič se je pa po nesreči vtopil. (Torej vsi drugi po sreči. Uredn.)

V Celji je bila velika slavnost „Slovenskega pevskega društva“. Mislili smo, da smo bili v Košerjevi gostilni „Pri belem volu“, a motili smo se vsi, kajti „Domoljub“ nas pouči, da smo se vsi „zbrali v slovenski čitalnici“.

V Stari Loki bila je nova maša. G. Medved govoril je izvrsten govor, v katerem se je „s prav ganljivimi besedami obračal tudi k zbranim svatom, k bratom in sestram, posebno k materi in umrlemu očetu“.

Telegrami „Brusu“.

Dunaj: Dne 12. t. m. praznovala so tudi vse Taaf-fove obljube svojo desetletnico.

Pariz: Prvo darilo pripoznalo je razsodišče gozdu Kalanu za „netopirja z odprtim kljunom“. V učenih krogih velika senzacija.

Idrija: Danes otvorila se je nova klavnica. Prvi v novi klavnici pobit bik, bil ves pobit in do solza ginjen. Do sedaj pobivali so samo okna. Navdušenje za klavnico mej biki pojema.

Kako jazbec koruzo krađe?

Brehm, Erjavec in drugi naravoslovci so jako oprezno opazovali jazbeca, a nihče ne tako natančno, kakor rajni gozdar Koritnik. On je poznal vsako žival, vse njene muhe in navade. Zato je pa tudi v krčmi „Pri podkovanem komarji“ imel vedno prvo besedo. Ljudje so ga poslušali, kakor ribe sv. Antona Padovanskega.

Bilo je že proti jeseni, ko je zopet sedel v krčmi in puhal gost dim iz svoje pipe ter poslušal pogovore sosedov.

Ti pa so imeli veliko pritožeb. Jednemu je zajec škodo delal, drugi je tožil, kako mu pastirji krompir kradejo, tretji pa je jadikoval, da mu neznani zlikovci kradejo jedva dozorelo koruzo.

To je pa res, oglasi se Koritnik vmes. „Tudi pri meni bilo je tako. Koruza, ki je tako lepo kazala, imela je vedno menj stržev. Pasja noga, sem si mislil, to pa ni kar tako. Tatu moram dobiti. Vzel sem risanico in postavil se v zaselo. Dolgo sem čakal in že sem mislil, da je vse čakanje zaman. Kar čujem nekako hlastanje, ki se vedno bolj bliža moji njivi. Aha! si mislim, zdaj smo pa skupaj!“

Niti zganil se nesem, da bi se ne izdal. Vražji tat, danes jo bodeva orala!

Gledam in gledam, in kaj vidim? Dva jazbeca prikobacata k moji koruzi. Jedva sta pri njivi, uleže se prvi znak ter pomoli noge kvišku, kakor ročice pri vozu. Drugi pa se meni nič — tebi nič zakadi mej koruzo in začne trgati, da je kar pokalo. Strž za stržem nalagal je na ležečega jazbeca, kolikor so poslednjega noge, kakor ročice pri vozu držale. Ko je videl, da ne ide več, zagrabil je ležečega jazbeca s tovorom vred za rep in vse skupaj potegnil v jazbino.

„Zakaj pa neste ustrelili?“ upraša nekdo izmej sosedov.

„Kako neki? odgovori gozdar. Stvar je bila zelo smešna. Smejal sem se, da me še danes vse boli.“

„O du mein Oesterreich!“

Kukar: Vrag kaj dobrega skuhaj, ko ta sitnež svoj nos v vse utika! Po nosu udariti ga pa vender ne smem.

„Tri sto medvedov! Samo las je mankalo, da ga nesem zadel!“

— „A to bil je — žensk las, precej dolg.“

Pozivno postopanje

ima svoje muhe, ali pa tudi ne, kakor kdo stvar umeje. Vsaka stvar ima dva konca, treba samo prijeto pri pravem konci in seveda znati, kateri konec je pravi.

Jaz poznam pisarno, kjer jim pozivno postopanje ne dela najmanjše preglavice. Zemljišno-knjižna prošnja se uložijo, ki je pa sestavljena tako, da se rešena zopet vsa vrne v isto pisarno nazaj.

O rešitvi obvesti se namreč prositelj v roke načelnika dotični pisarni, recimo g. Volka, uknjiženi upniki pa v roke koncipijentov in pisarjev, recimo gg. Hanuš, Gol in Putzweg.

Kdo se bode potem proti odloku še pritoževal? Živa duša ne, zlasti kdor ve, da je tak odlok napravil g. dr. Peterlin — — — !

Justus.

Vsak po svoje.

Blizu Škofjeloke nekje ležal je kmet na smrtni postelji, ko čuti, da se bliža koncu, pokliče svojega sina in mu reče:

„Jaka, stopi, stopi po gospoda, da se ne bom v peklu pekel, ker sem njivo pri kozolci prigoljufal!“

Sin pa odgovori na to:

„I kaj bi? Saj ne bo tako hudo! Malo se boste pekli; malo potrpeti, — njiva pa le pri hiši ostane.“

Ženitvanska ponudba.

25 let stari uradnik z letnimi dohodki 1000 gld. želi se poročiti z gospodično 18 do 20 let staro, ki bi imela 2000 gld. premoženja.

(17 2—2)

Ponudbe s sliko pošiljajo naj se pod naslovom „Uradnik“ upravnistvu tega lista.

Krasno izdelana

podoba Levstikova

v veliki obliki, v dveh barvah na karton tiskana, dobiva se v

„Narodni Tiskarni“

po 30 kr., po pošti po 35 kr.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Franciskansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njih stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano rečno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupece so **oljnat** barve v ploščevinastih pušicah (Blechbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (5 16—24)

☛ Cenike na zahtevanje. ☛

Slika Einspielerjeva

v veliki obliki, krasno izdelana dobi se po 50 kr. v

„NARODNI TISKARNI“.

Albin C. Achtschin,

Gledališke ulice v Ljubljani,

priporoča svoje dobro založeno skladišče

vsakovrstne železnine.

On tudi jedini prodaje (13 8—12)

dinamita in razstreliva.